UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Disputatio Theologica. De modo Ligandi & Absolvendi Peccatores Consuetudinarios & Recidivos

Joachim <A Jesu-Maria>

Namurci, 1693

§. 4. Differentia Praxium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39165

Visual Library

§. 4.

Differentia Praxium.

EX dictis facilè colligi potest differentia praxis adversariorum à nostra: illi sæpissimè & ferè semper propter relapsus absolutionem differunt: nos rarò & omninò ab ipsorum salutis incuriâ coacti.

Illi ad longum tempus donec habitus vitiosi per oppositam consuetudinem sint destructi, aut ferè destructi: nos autem ad breve tempus donec sufficienter sint per propositum revocati & facti involuntarii.

Illi attribuunt relapsus propositi carentiæ: ex quo inferunt confessiones plerasque esse sacrilegas vel nullas: nos verò inconstantiæ propositi eos attribuimus, adeò q; confessiones ordinariè validas fuisse censemus.

Ex quibus dictis patet nihil pro illis in posterioribus Thesibus à nobis dictum fuisse: nec sententiam quam in Thesibus anni 1687. & 1688. sustinuimus immutasse: sed tunc & modo viam mediam in Scriptura, Patribus, ratione, gravissimisque authoribus fundatam, secundùm quam tuti incedamus, elegisse.

Sequitur finaliter nos non incidere in gravamina & inconvenientia sequentia, quæ adversarii nostri tenentur deglutire.

1. Consuetudinarios & recidivos, solummodò attritos qui per absolutionem salvarentur, eâ negatâ damnari, si improvisâ morte rapiantur.

2. Parochos recidivos solummodò attritos in festo in quo populus alterius non habet copiam, ut Missam audiat, debere vel sacrilegè celebrare vel infamari; utrumque per nostram sententiam evitatur.

3. Idem dicendum de Nubilibus Recidivis, quorum parentes & amici sunt ad nuptias convocati.

4. Similes perplexitates patiuntur adversarii in consuetudinariis & recidivis moribundis; cùm judi-

cent vitæ emendationem & exercitationem diuturnam, in pœnitentialibus operibus necessariam esse ad absolutionem obtinendam; hæc autem exercitatio sit illis impossibilis, si conformiter ad sua principia agere velint, absolutionem tenentur denegare.

Dices 1. ex nostrâ doctrinâ eadem gravamina sequi, quia dum leviora nil prosunt remedia, absolutionis dilatione tamquam potentiori utimur.

℟. Quod tali remedio non esse utendum judicavimus, quando adest scandalum aut alterius inconvenientis periculum, ut patet ex §. præcedenti & dato quod interdùm uteremur: non sequitur tunc fore gravamen ut diximus §. 2. hujus art. ex S. Thom. quia ubi remedia leviora nil operantur, necessitas efficacioribus utendi nos compellit: hoc ipsum exemplis declarat Sol Angelicus locis ex 4. sentent. citatis: sicut enim benigna Mater Ecclesia non solet primùm proferre excommunicationem in delinquentem nisi adsit contumacia: & Dominus noster præceptum denunciandi delinquentem non vult primùm obligare: nisi præmissa fraterna correctio nihil prosit: tuncque nisi gradatim procedendo, ita ut post correptionem secretam adhibeatur unus aut duo testes; deindè deferatur superiori ut Patri: posteà si delictum perseveret deferatur ut Judici: sic etiam in nostro casu judicamus procedendum: & sicut observato hoc benignitatis processu excommunicatio, aut criminis denunciatio non potest dici injustum gravamen: sic absolutionis dilatio non est dicenda: dum interdum & omninò coacti eâ utimur.

Dices 2. SS. PP. non reputaverunt olim gravamen, quod Catechumenis differretur Baptismus ad diem Paschæ & Pentecostes, nam pertinet ad divinam providentiam contritionem perfectam eis largiri vel perservare à subitaneâ morte, illos, qui vel ad Baptis-

mum vel pœnitentiam fructuosè suscipiendam disponuntur..

℟. Disparitatem manifestam esse inter adversariorum exemplum & casum nostrum: quia non differebatur Baptismus invitis Catechumenis, nisi quantùm erat necesse ut instruerentur, eorumque voluntas probata foret an Leges Christianismi ex animo amplecterentur: præterea quilibet etiam Laïcus potest in necessitate baptizare, non tamen potest absolvere, adeòque non militat æquale periculum decedendi absque Sacramento, deindè Ecclesia numquam censuit Baptismum extra illos dies esse nullum, sicuti censent adversarii nullas esse absolutiones ante longa pœnitentiæ exercitia datas. Denique tantùm differebatur Baptismus ad prædictos dies dum circa illa tempora voluntatem numero Catechumenorum adscribendi manifestabant; si verò post Pentecosten adscribi postulabant, ad longum tempus non differebatur Baptismi collatio, ut patet ex Manuali Attrebatensi & aliis: illud verò de divinâ providentiâ, sine ullo fundamento dicitur. Ubi quæso scriptum est vel cui revelatum est hoc insolito providentiæ suæ modo erga infames peccatores misericordem Dominum sese gerere, cui tot pueros propriâ voluntate impollutos in damnationem æternam relinquit? & licet majorem illis infamibus infinitæ misericordiæ suæ gratiam sæpius præstet, tamen per extraordinariam providentiam sine fundamento ex scriptura desumpto fieri, non est affirmandum.

Dices 3. nonobstantibus allegatis SS. Patres primitivæ Ecclesiæ absolutiones differebant donec longas immò publicas peccatores peregissent pœnitentias. Huic argumento.

Responderi solet dupliciter 1. Dissimulato antecedente negando consequentiam: quia à jure per con-

ſuetudinem abrogato non valet Argumentum. Eſſe autem morem illum abrogatum patet ex contraria praxi, cui nec Pontifices, nec conſilia contradixerunt, ſed potiùs illam approbarunt ut ex multis patet, & noviſſimè ex decreto Alex. 8. condemnantis propoſitiones in limine hujus Theſis poſitas.

℟. 2. Negando antecedens reſpectu occultorum peccatorum: nam Joannes Morinus oculatiſſimus per 25. annos antiquitatis inſpector in præfatione operum ſuorum teſtatur. *Nihil nunc in pœnitentiæ Sacramento Eccleſiam Catholicam imperare aut uſurpare, quam quod ab antiquiſſimis Patribus viriſque Apoſtolicis imperatum olim aut uſurpatum fuit, verum etiam quod univerſus Oriens & Occidens & univerſa Chriſti Eccleſia quâcumque terrarum diffunditur ab Apoſtolis accepit, & in hunc uſque diem obſervatione continuâ uſurpatur:* ſcilicet quoad modùm abſolvendi ut jam ex teſtimoniis ſequentibus patebit, nam quoad aliquas ceremonias accidentales atque veterum rigoroſorum Canonum mitigationes quædam variatio *id infirma Chriſtianorum fide expoſtulante contingit.* Et l. 9. cap. 1. ſic concludit *nos poſt diligentem hujus rei conſiderationem & innumerorum antiquitatis teſtimoniorum & exemplorum variis ſæculis editorum inter ſe collationem deprehendimus, pleriſque peccatorum gravium (hoc eſt quæ per publicam pœnitentiam non expiabantur) mortem æternam inferentium, generibus ex more quo nunc & ab aliquot ſæculis obſervatur ab ipſis Eccleſiæ incunabilis conceſſum fuiſſe.* Et cap. 14. *Crimina omnia quæ illis ſæculis non expiabantur per pœnitentiam publicam, ſtatim aut paulò poſt editam Sacerdoti confeſſionem remittebantur: paucis exceptis quæ cum publica erant Communionis Euchariſtiæ privatione nonnunquam à Canonibus caſtigabantur.*

 Fate-

Fatemur etiam Christianos illius temporis fuisse adeò ferventes; ut pro privatis & occultis peccatis publicam pœnitentiam enixè postularent: ad hinc rigorosissimam Pœnitentiam nullus cogebatur ut advertit S. Joannes Chrisost. homil. 21. ad populum Antioch. *Nec hoc tantùm mirabile*, inquit, *quod peccata nobis dimittit Deus, verum ipsa non revelat nec manifestare facit, nec accedentem cogit in medio patrata edicere: sed sibi soli rationem reddere jubet & confiteri.* Idem repetit homil. 31. in Epist. ad Hæbr. & S. August. rigorosos ministros tam benigni Dei increpat dicens, Serm. 16. de Verbis Dñi: *Solus nosti & coram omnibus vis arguere, non es corrector, sed proditor.* Idem docet S. Leo Epist. ad universos Episc. per Campaniam, &c. Et alii communiter.

Pro majori luce dictorum advertendum est duplicem primitivæ Ecclesiæ tempore fuisse collatam absolutionem, unam sacramentalem, aliam cermonialem, illa citò dabatur ordinariè confitenti peccata occulta, ut vidimus ex Morino; hæc differabatur donec publicam pœnitentiam, qui eam exercebant, absolvissent, fiebatque per Episcopi manuum impositionem dùm ad Sacram Corporis Dñi Communionem restituebantur.

§. 5.

Aliud Inconveniens ex adversâ sententiâ.

NOn parvum iterùm sequitur inconveniens ex sententiâ adversariorum, nimirùm sæpè recidentes in venialia non posse absolvi, sicque justè & piè viventes, de quibus dicitur septies in die cadit justus, beneficiis & gratiis Sacramenti Pœnitentiæ esse pri-